

Den store Grønlandsfilm

Billeder af dagligt Liv i Grønland, af Sæljagt
og Hajfiskeri, af Jagt paa Hvalros og Isbjørn,
samt Billeder fra 5. Thule-Ekspeditions Start.

Optaget i 5 Afsnit af:

Schnedler - Sørensen

med Bistand af Kommissionen for 5. Thule-
Ekspedition under personlig Vejledning af:

Knud Rasmussen

og

Peter Freuchen

**Et Bidrag til Belysning af Livet paa Grønland, vor
sidste Koloni, og til Belysning af Polarøens Kultur**

Denne Film er intet Drama, her findes hverken Skurke eller Helte; og Kærlighed findes kun, forsaavidt som det er Filmens store Formaal i sanddru, nøgterne Billeder at skildre vore nordligste Landsmænds daglige Liv hjemme i Kolonierne, ude paa Bopladserne og under Jagt paa Polarhavets Stordyr paa en saadan Maade, at den almene Interesse herhjemme maa vækkes for Landet deroppe og for Folket, som tæt under Polen støt og trofast lever sit bryd-somme, ensomme og paa Verdens Glæder fattige Liv.

Skulde Filmen skabe Lyst til at læse og høre om Grønland, skulde den gennem sin levende Beretning om Livet deroppe i vor sidste Koloni avle Kærlighed til det vejrbidte Land og dets Befolkning, har den naaet sit Maal!

Da Skagens Fyrskib passeredes.

Et Flag, der sank og foer tilvejs,
et Land, der lagdes bag

Men Landet var den danske Kyst,
og Flaget: Danmarks Flag

Paa Fanger-Togt og Forsker-Færd,
i Lykke og Forlis:

det Flag har sendt sit Flammeskær
til Thules tjerne Is.

Det var din Løn, du stærke Søn,
som førte Flaget frem:

Hvor Dannebrog engang blev hejst,
der er de Danskes Hjem!

Ad Viljens Vej blev Landet dit;

og naar du selv er træt,
vil vi, der fulgte dine Skridt,
slaa Vagt omkring din Ret.

1921.

H. H. S. P.

Den store Grønlandsfilm.

Pinsemorgen, den 15. Maj 1921, laa Kryolitmineselskabets Skib »Fox II« i Frihavnen rede til at stikke i Søen paa sin 2den Foraarsrejse til Grønland, vor sidste Koloni.

Peter Freuchen, Knud Rasmussens tro Følgesvend tog med »Fox II« forud for Ekspeditionen for at ordne Proviant- og Hundespørgsmaalet, før Ekspeditionen naaede derop.

Det sidste Glimt af Danmark: Skagens Fyrskib passerer.

I Forbigaaende en Hilsen til de norske Kyster (Listerlandet), hvor man øjner Vraget af en Dampner, — Mindet om en af Havets Tragedier.

Shetlandsøerne. Fiskere fra Shetlandsøerne lægger til for at tilbyde fersk Proviant og afhente den sidste Post til Danmark.

En engelsk Trawler passerer i høj Sø.

Atlanten vender Vrangsiden til.

De første Storismasser viser sig under **Kap Farvel**, Grønlands Sydspids.

De voldsomme Dønninger, hvor Davisstrædet og Atlanten mødes, sætter Drivisen i duvende Bevægelse og forvandler Vandet mellem Iskolosserne til kogende Malstrømme, der rummer den største Fare for Sejladser.

Ved Indsejlingen til **Arsukfjorden**.

Den første Kajakmand viser sig. (Det gælder om at komme først ombord og sikre sig Lødsbelønningen).

Endnu, den 1ste Juni, dækkes Bjergsiderne af mægtige Sne-masser, den første forsvinder langt hen paa Sommeren.

Ivigut, hvor de store grønlandske Kryolitbrud er beliggende, beboes kun af Danske og er saaledes som en Stat i Staten. Brudene udnyttes af koncessionshavende danske Selskaber.

Peter Freuchen og Filmsekspeditionen tog fra Ivigut for i Motorbaad at sejle langs Kysten sydpaa til **Julianehaab**.

Fjorde og Sunde i Sydgrønland er fra tidlig paa Foraaret fyldt med Drivis og kan som Regel først besejles af større Fartøjer sent paa Sommeren.

Kolonien Julianehaab, »Grønlands Kanaan« og næststørste Bygd. Befolkningen tæller en Snes Danske og omtrent 400 Indfødte.

Gadeliv i Julianehaab. Børnene er interesserede Tilskuere til Skibstravlheden.

Trankogeriet. Her forvandles det indhandlede Sæl- og Hvalspæk til Tran ved Kogning i mægtige aabne Kobberkedler, — som oftest under Udvikling af en for europæiske Næser forfærdelig Stank.

Faareavl i Julianehaab, — drives væsentligst for offentlig Regning i den Hensigt at oplære Grønlanderne dertil.

Ude i Byen ser vi den indfødte (Blanding) Tømrer **Pavia** Høghs Hus, opført af ham selv, helt af Træ, men ganske efter europæisk Mønster, indeholdende flere Værelser, Køkken, Spisekammer etc.

Honoratiores og indfødte er stimlet sammen paa Broen for at tage Afsked med Peter Freuchen og Filmsekspeditionen, der agter sig paa Udflugt i Distriktet, og som inde i Julianehaabsfjorden, et Par Mil fra Kolonien, støder paa Ruinerne af den gamle Hvalsø-Kirke, der opførtes af Nordboerne omtr. Aar 1100 og endnu var i Brug omkr. 1410.

En Angmagssæt-Fiskeplads. Ved de Steder paa Kysten, hvor Angmagssætterne (smaa Laks) i Juni Maaned indfinder sig i mægtige Stimer, samles Folk i stort Tal for under megen Munterhed ligefrem at øse Fiskene op paa Land med Ketschere.

Fiskene tørres for om Vinteren at anvendes som Brød hos os (i Nord-Grønland bruges de tillige som Hundefoder), og vi ser,

hvorledes Fiskene spredes i Milliontal ud over milevide flade Klippestrækninger, for, efter at være vendt flere Gange, at blive bundtet sammen i Bundter paa Størrelse med smaa Møllesten, eller at blive samlet sammen i Sække, og hengemt til Vinterforraad.

Inde ved **Igaliko**, Nordboernes gamle Bispesæde »Gardar«, lever en Befolkning (væsentligst Efterkommere af Julianehaabs Grundlægger, Nordmanden Anders Olsen), som for en stor Del ernærer sig ved Kvægavl. Vi stifter Bekendtskab med fire af de største Gaardbrugere ved Igaliko (alle Blandinger), og vi ser, hvorledes man af Kampesten fra de gamle Nordboeres Ruiner har bygget Kostalde og Stuehuse.

Hajfiskeri i Davisstrædet. For at Fiskeren (i Kajak) skal kunne holde Balancen under Ophalingen af den mægtige Fisk, maa der lægges en lang Stage paa tværs ud fra Kajakken. Vi ser Madringen, der vejer en halv Snes Pund, og vi ser, hvorledes den

fangne Fisk dræbes, ved at Ryggen knækkes, hvorefter Leveren udskæres. Leveren er i Sydgrønland det eneste anvendte af Dyret og giver den fineste Lampeolie, naar den faar Lov at selvløbe, d. v. s. af sig selv at opløse sig til Tran. I Nord-Grønland anvendes tillige Kødet som Hundefoder.

Erhververne ankommer til Handelspladsen for at afhænde deres Produkter, Spæk, Skind, Hajlever o. lign. og tilhandle sig Butiksvarer.

En grønlandsk Fanger er ét med sin Kajak og lader sig fuldstændig omtumle af Søen sammen med den. Ordet »Qajaq« betyder ofte ligefrem Kajak med Mand i.

Vandpelsen eller Helpelsen bestaar af Sælsskind og slutter vandtæt til Hullet i Kajakken, ligesom den snøres tæt sammen om Haandled og Ansigt paa Kajakmanden.

Konebaadsudflugt til **Tasermiutfjorden**, Nordboernes »Ketillsfjord«, hvor der laa mange Gaarde, et Par Kirker og et Kloster. — Grønlands rigeste »Skovegn«, hvor lavstammede Birke rejser sig over Undergrundens Krat. De barske Polarvinde pisker Stammerne mod Jorden.

Tasermiutfjorden er en af Syd-Grønlands lakserigeste Pladser, rig som den er paa Strømme og Hvirvler, gennem hvilke Konebaaden maa trækkes op til den nærliggende store Indsø: Tasermiut-Søen, der ligger indkranset af prægtige Fjælde med evig Sne paa Toppen og Gletschere ned gennem Kløfterne. Smeltevandet fra den evige Is danner Elve, der snor sig som Sølvbaand ned ad Fjældsiderne eller i Kaskader styrter sig fra Afsats til Afsats.

Hellefiskefangst drives ved Hjælp af Langliner, besat med en Mængde Kroge, der nedsænkes paa Fjordbunden. Fisken renses og nedsaltes paa Stedet for at pakkes i Tønder og eksporteres til Røgning i Danmark.

Atter gaar vi nordpaa og kommer tilbage til **Ivigut**, hvortil imidlertid **Knud Rasmussens** Ekspeditionsskib »Søkongen« er ankommet.

Ombord paa »Søkongen« baner vi os Vej gennem Drivisen og naar til **Narssalik**, en mindre Handelsplads i **Frederikshaabsdistriktet**, hvor det er en vældig Begivenhed at se et Skib. Her ser vi, hvorledes en Sælfanger vender hjem efter en vellykket Fangst-tur og overlader til Hustruen at partere Dyret, hvorefter Skindet tilberedes ved at skræbes paa Kødssiden og udspiles til Tørring.

Panorama over Frederikshaab.

I Nærheden findes lakserige Elve, hvorfra Befolkningen i Fiske-sæsonen vender hjem med fuldtlastede Baade.

I Godthaab. **Knud Rasmussen** dirigerer Indladningen af de til 5. Thuleekspedition indkøbte Slædehunde.

En fingerfærdig Grønlanderinde som Kniplerske

Den første **Filmsforestilling** paa Grønland (i Godthaab) blev overværet af stærkt interesserede Tilskuere.

Fra Godthaab, hvor Thuleekspeditionens Medlemmer gik ombord, stævner »Søkongen« videre mod Nord med Polareskimoernes Land som Maal, og undervejs støder vi paa en mægtig Stime »Pukkelhvaler«, der synes at more sig med at løbe omkap med Skibet.

Vajgattet, det 20 Mil lange Sund mellem Disko og Nugssuag-Halvøen, — et af Grønlands skønneste Partier. I Baggrunden ser vi Diskos ejendommelige lagdelte Basaltfjælde, hvor der flere Steder findes Kul.

Fra Vajgattets Munding sættes Kursen atter stik i Nord. mod »det yderste Thule«, og ved »**Dark Head**« sydfor Upernivik faar vi Lejlighed til at række en hjælpende Haand til den af »Grønlandsk Handel« fragtede svenske Damper »**Bele**«, der i Taage er gaaet paa Grund. Det lykkes Knud Rasmussen at redde en stor Del af Ekspeditionens Udrustning. De Skibbrudne maa søge Tilflugt og rejse Telte af Sejldugspresenninger paa en øde Ø langt fra beboede Egne. I Lejrens Officersmesse, under aaben Himmel, men i Læ af udspændte Sejl, hilser vi paa »Bele«s Fører, Kaptajn Sahlström, en ægte svensk Sømand.

Efter Besøget paa de Skibbrudnes Ø sættes Kursen paany mod Nord.

Det mægtige Fuglefjæld »**Qaersorssuaq**« ved Upernivik huser Millioner af Søfugle, og naar et Skud løsnes mod Fjældet, formørkes Luften af de opskræmte Fuglemasser.

»Søkongen« stævner nu ud over det store Polarhav »Melvillebugten«, som de tre Fjerdedele af Aaret kun kan passeres med Hundeslæder. Vi ser den store Bræ i »Melvillebugten«, — dens Randmur hæver sig 30—40 m over Havets Overflade.

Over det øde Polarhav maa »Søkongen« bane sig Vej gennem sønderslaaet Vinteris, hvor for kort Tid siden Bjørnejægerne færdedes med deres Slæder.

En spændende Hvalros-Jagt ved Sounders Island.

Den harpunerede Hvalros holdes oppe af Harpunens Fangstblære, indtil et Riffelskud gør Ende paa dens Liv, og dens 1500 Kilo Kød kan hejses ombord og anvendes til Proviantering, bl. a. til pikante og saftige Bøffer. Naar Kolossen er flænset, faar ogsaa Hundene deres Del af Byttet.

Isbjørnejagt. Kajakkerne forfølger den svømmende Polarhavets Hersker og hidser den med Harpun, indtil »Søkongen«s Fører, Kaptajn Pedersen, dræber den med et velrettet Riffelskud.

De første Polareskimoer kommer ombord (Ægtepar i 30 Aars Alderen). Klædedragten er afpasset efter Landet: Bukser af Isbjørn og Pels af Blaaræv.

Thule, Verdens nordligste Handelsstation, anlagt af **Knud Rasmussen** og **Peter Freuchen** paa »no mans land«. Stationen er først 1921 kommet under dansk Overhøjhed.

Thuleekspeditionens Start mod Indlandsisen. Slæderne er forspændt, og Hundene, der har vegeteret hele Sommeren, brænder af Fyrighed. Kvinder og Børn følger de Bortdragende et Stykke paa Vej klædt i deres maleriske Dragter.

3 Mil gaar Vejen gennem én stor Stenørken uden Sne, men med en Mængde farlige Passager.

20 km nordøst for Thule slaas den sidste Lejr, før Indlandsisen betrædes.

Nu gaar det for Alvor fremad, ind i den hvide Ørkens dystre Øde, mens Hundehyl og Mændenes Ordre flænger den kolde disede Luft.

Observationer paa Indlandsisen og en Afskeds-»Kaffemik« med frisklavet Kaffe og to Aar gamle »Skonrokker« til.

Forskeren og Vikingen Knud Rasmussen instruerer, før Ekspeditionen tager Afsked med Ledsagerne for at drage ind til Strabadserne, der venter derinde i det hvide Øde.

Fredag og Lørdag 7¹/₂ og 9
Søndag 4¹/₂, 7¹/₂ og 9

Den store Grønlandsfilm

Billeder af dagligt Liv i Grønland, af Sæljagt
og Hajfiskeri, af Jagt paa Hvalros og Isbjørn,
samt Billeder fra 5. Thule-Ekspeditions Start.

Optaget i 5 Akter af:

Schnedler - Sørensen

med Bistand af Kommissionen for 5. Thule-
Ekspedition under personlig Vejledning af:

Knud Rasmussen

og

Peter Freuchen

**Et Bidrag til Belysning af Livet paa Grønland, vor
sidste Koloni, og til Belysning af Polarøens Kultur**

16mm. 12. 24
Fra Mandag: Havdybets Farer

Undervandsfilm i 6 Akter. Lignende Optagelser er aldrig set.

Denne Film er intet Drama, her findes hverken Skurke eller Helte; og Kærlighed findes kun, forsaavidt som det er Filmens store Formaal i sanddru, nøgterne Billeder at skildre vore nordligste Landsmænds daglige Liv hjemme i Kolonierne, ude paa Bopladserne og under Jagt paa Polarhavets Stordyr paa en saadan Maade, at den almene Interesse herhjemme maa vækkes for Landet deroppe og for Folket, som tæt under Polen støt og trofast lever sit brydsomme, ensomme og paa Verdens Glæder fattige Liv.

Skulde Filmen skabe Lyst til at læse og høre om Grønland, skulde den gennem sin levende Beretning om Livet deroppe i vor sidste Koloni avle Kærlighed til det vejrbitte Land og dets Befolkning, har den naaet sit Maal!

Da Skagens Fyrskib passeredes.

Et Flag, der sank og foer tilvejs,
et Land, der lagdes bag

Men Landet var den danske Kyst,
og Flaget: Danmarks Flag

Paa Fanger-Togt og Forsker-Færd,
i Lykke og Forlis:

det Flag har sendt sit Flammeskær
til Thules Ijerne Is.

Det var din Løn, du stærke Søn,
som førte Flaget frem:

Hvor Dannebrog engang blev hejst,
der er de Danskes Hjem!

Ad Viljens Vej blev Landet dit;

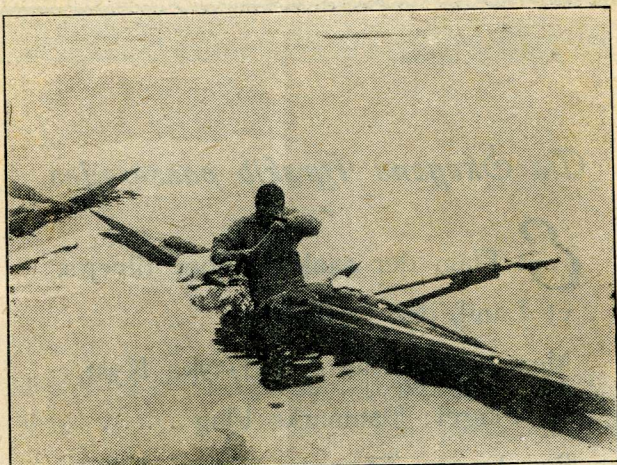
og naar du selv er træt,

vil vi, der fulgte dine Skridt,

slaa Vagt omkring din Ret.

1921.

H. H. S. P.

Den store Grønlandsfilm.

Pinsemorgen, den 15. Maj 1921, laa Kryolitmineselskabets Skib »Fox II« i Frihavnen rede til at stikke i Søen paa sin 2den Foraarsrejse til Grønland, vor sidste Koloni.

Peter Freuchen, Knud Rasmussens tro Følgesvend tog med »Fox II« forud for Ekspeditionen for at ordne Proviant- og Hundespørgsmaalet, før Ekspeditionen naaede derop.

Det sidste Glimt af Danmark: Skagens Fyrskib passerer.

I Forbigaaende en Hilsen til de norske Kyster (Listerlandet), hvor man øjner Vraget af en Damper, — Mindet om en af Havets Tragedier.

Shetlandsøerne. Fiskere fra Shetlandsøerne lægger til for at tilbyde fersk Proviant og afhente den sidste Post til Danmark.

En engelsk Trawler passerer i høj Sø.

Atlanten vender Vrangside til.

De første Storismasser viser sig under **Kap Farvel**, Grønlands Sydspids.

De voldsomme Dønninger, hvor Davisstrædet og Atlanten mødes, sætter Drivisen i duvende Bevægelse og forvandler Vandet mellem Iskolosserne til kogende Malstrømme, der rummer den største Fare for Sejladsen.

Ved Indsejlingen til **Arsukfjorden**.

Den første Kajakmand viser sig. (Det gælder om at komme først ombord og sikre sig Lodsbelønningen).

Endnu, den 1ste Juni, dækkes Bjergsiderne af mægtige Sne-masser, den første forsvinder langt hen paa Sommeren.

Ivigtut, hvor de store grønlandske Kryolitbrud er beliggende, beboes kun af Danske og er saaledes som en Stat i Staten. Brudene udnyttes af koncessionshavende danske Selskaber.

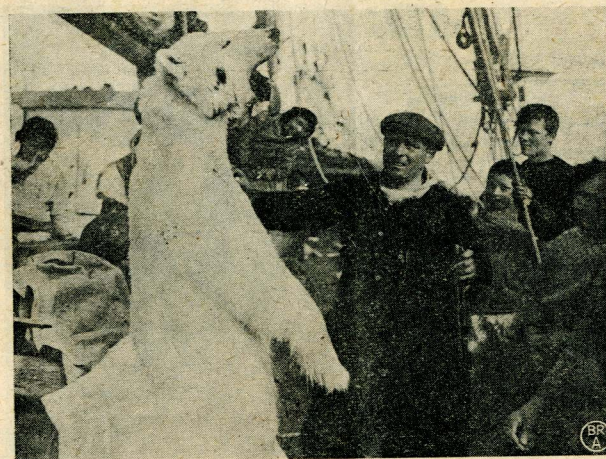
Peter Freuchen og Filmsekspeditionen tog fra Ivigtut for i Motorbaad at sejle langs Kysten sydpaa til **Julianehaab**.

Fjorde og Sunde i Sydgrønland er fra tidlig paa Foraaret fyldt med Drivis og kan som Regel først besejles af større Fartøjer sent paa Sommeren.

Kolonien Julianehaab, »Grønlands Kanaan« og næststørste Bygd. Befolkningen tæller en Snes Danske og omtrent 400 Indfødte.

Gadeliv i Julianehaab. Børnene er interesserede Tilskuere til Skibstravlheden.

Trankogieriet. Her forvandles det indhandlede Sæl- og Hvalspæk til Tran ved Kogning i mægtige aabne Kobberkedler, — som oftest under Udvikling af en for europæiske Næser forfærdelig Stank.

Faareavl i Julianehaab, — drives væsentligst for offentlig Regning i den Hensigt at oplære Grønlænderne dertil.

Ude i Byen ser vi den indfødte (Blanding) Tømrer Pavia Høghs Hus, opført af ham selv, helt af Træ, men ganske efter europæisk Mønster, indeholdende flere Værelser, Køkken, Spisekammer etc.

Honoratiore og indfødte er stimlet sammen paa Broen for at tage Afsked med Peter Freuchen og Filmsekspeditionen, der agter sig paa Udflugt i Distriktet, og som inde i Julianehaabsfjorden, et Par Mil fra Kolonien, støder paa Ruinerne af den gamle Hvalsø-Kirke, der opførtes af Nordboerne omtr. Aar 1100 og endnu var i Brug omkr. 1410.

En Angmagssæt-Fiskeplads. Ved de Steder paa Kysten, hvor Angmagssætterne (smaa Laks) i Juni Maaned indfinder sig i mægtige Stimer, samles Folk i stort Tal for under megen Munterhed ligefrem at øse Fiskene op paa Land med Ketschere.

Fiskene tørres for om Vinteren at anvendes som Brød hos os (i Nord-Grønland bruges de tillige som Hundefoder), og vi ser,

hvorledes Fiskene spredes i Milliontal ud over milevide flade Klippestrækninger, for, efter at være vendt flere Gange, at blive bundtet sammen i Bundter paa Størrelse med smaa Møllesten, eller at blive samlet sammen i Sække, og hengemt til Vinterforraad.

Inde ved **Igaliko**, Nordboernes gamle Bispesæde »Gardar«, lever en Befolkning (væsentligst Efterkommere af Julianehaabs Grundlægger, Nordmanden Anders Olsen), som for en stor Del ernærer sig ved Kvægavl. Vi stifter Bekendtskab med fire af de største Gaardbrugere ved Igaliko (alle Blandinger), og vi ser, hvorledes man af Kampesten fra de gamle Nordboeres Ruiner har bygget Kostalde og Stuehuse.

Hajfiskeri i Davisstrædet. For at Fiskeren (i Kajak) skal kunne holde Balancen under Ophalingen af den mægtige Fisk, maa der lægges en lang Stage paa tværs ud fra Kajakken. Vi ser Madringen, der vejer en halv Snese Pund, og vi ser, hvorledes den

fangne Fisk dræbes, ved at Ryggen knækkes, hvorefter Leveren udskæres. Leveren er i Sydgrønland det eneste anvendte af Dyret og giver den fineste Lampeolie, naar den faar Lov at selvløbe, d. v. s. af sig selv at opløse sig til Tran. I Nord-Grønland anvendes tillige Kødets som Hundefoder.

Erhververne ankommer til Handelspladsen for at afhænde deres Produkter, Spæk, Skind, Hajlever o. lign. og tilhandle sig Butiksvarer.

En grønlandsk Fanger er ét med sin Kajak og lader sig fuldstændig omtumle af Søen sammen med den. Ordet »Qajaq« betyder ofte ligefrem Kajak med Mand i.

Vandpelsen eller Helpelsen bestaar af Sælsskind og slutter vandtæt til Hullet i Kajakken, ligesom den snøres tæt sammen om Haandled og Ansigt paa Kajakmanden.

Konebaadsudflugt til **Tasermiutfjorden**, Nordboernes »Ketillsfjord«, hvor der laa mange Gaarde, et Par Kirker og et Kloster. — Grønlands rigeste »Skovegn«, hvor lavstammede Birke rejser sig over Undergrundens Krat. De barske Polarvinde pisker Stammerne mod Jorden.

Tasermiutfjorden er en af Syd-Grønlands lakserigeste Pladser, rig som den er paa Strømme og Hvirvler, gennem hvilke Konebaaden maa trækkes op til den nærliggende store Indsø: Tasermiut-Søen, der ligger indkranset af prægtige Fjælde med evig Sne paa Toppen og Gletschere ned gennem Kløfterne. Smeltevandet fra den evige Is danner Elve, der snor sig som Sølvbaand ned ad Fjældsiderne eller i Kaskader styrter sig fra Afsats til Afsats.

Hellefiskefangst drives ved Hjælp af Langliner, besat med en Mængde Kroge, der nedsænkes paa Fjordbunden. Fiskene renses og nedsaltes paa Stedet for at pakkes i Tønder og eksporteres til Røgning i Danmark.

Atter gaar vi nordpaa og kommer tilbage til **Ivigtut**, hvortil imidlertid **Knud Rasmussens** Ekspeditionsskib »Søkongen« er ankommet.

Ombord paa »Søkongen« baner vi os Vej gennem Driven og naar til **Narssalik**, en mindre Handelsplads i **Frederikshaabsdistriktet**, hvor det er en vældig Begivenhed at se et Skib. Her ser vi, hvorledes en Sælfanger vender hjem efter en vellykket Fangsttur og overlader til Hustruen at partere Dyret, hvorefter Skindet tilberedes ved at skræbes paa Kødsiden og udspiles til Tørring.

Panorama over **Frederikshaab**.

I Nærheden findes lakserige Elve, hvorfra Befolkningen i Fiske-sæsonen vender hjem med fuldtlastede Baade.

I **Godthaab**, **Knud Rasmussen** dirigerer Indladningen af de til 5. Thuleekspedition indkøbte Slædehunde.

En fingerfærdig Grønlænderinde som Kniplerske.

Den første Filmsforestilling paa Grønland (i Godthaab) blev overværet af stærkt interesserede Tilskuere.

Fra Godthaab, hvor Thuleekspeditionens Medlemmer gik ombord, stævner »Søkongen« videre mod Nord med Polareskimoernes Land som Maal, og undervejs støder vi paa en mægtig Stime »Pukkelhvaler«, der synes at more sig med at løbe omkap med Skibet.

Vajgattet, det 20 Mil lange Sund mellem Disko og Nugssuag-Halvøen, — et af Grønlands skønneste Partier. I Baggrunden ser vi Diskos ejendommelige lagdelte Basaltfjælde, hvor der flere Steder findes Kul.

Fra Vajgattets Munding sættes Kursen atter stik i Nord, mod »det yderste Thule«, og ved »**Dark Head**« sydfør Upernivik faar vi Lejlighed til at række en hjælpende Haand til den af »Grønlandsk Handel« fragtede svenske Damper »**Bele**«, der i Taage er gaaet paa Grund. Det lykkes Knud Rasmussen at redde en stor Del af Ekspeditionens Udrustning. De Skibbrudne maa søge Tilflugt og rejse Telte af Sejldugsprentninger paa en øde Ø langt fra beboede Egne. I Lejrens Officersmesse, under aaben Himmel, men i Læ af udspejlede Sejl, hilser vi paa »Bele«s Fører, Kaptajn Sahlström, en ægte svensk Sømand.

Efter Besøget paa de Skibbrudnes Ø sættes Kursen paany mod Nord.

Det mægtige Fuglefjæld »**Qaersorsuaq**« ved Upernivik huser Millioner af Søfugle, og naar et Skud løsnes mod Fjældet, formørkes Luften af de opskræmte Fuglemasser.

»Søkongen« stævner nu ud over det store Polarhav »Melvillebugten«, som de tre Fjerdedele af Aaret kun kan passeres med Hundeslæder. Vi ser den store Bræ i »Melvillebugten«, — dens Randmur hæver sig 30—40 m over Havets Overflade.

Over det øde Polarhav maa »Søkongen« bane sig Vej gennem sønderslaaet Vinteris, hvor for kort Tid siden Bjørnejægerne færdedes med deres Slæder.

En spændende Hvalros-jagt ved Sounders Island.

Den harpunerede Hvalros holdes oppe af Harpunens Fangstblære, indtil et Riffelskud gør Ende paa dens Liv, og dens 1500 Kilo Kød kan hejses ombord og anvendes til Proviantering, bl. a. til pikante og saftige Bøffer. Naar Kolossen er flænset, faar ogsaa Hundene deres Del af Byttet.

Isbjørnejagt. Kajakkerne forfølger den svømmende Polarhavets Hersker og hidser den med Harpun, indtil »Søkongen«s Fører, Kaptajn Pedersen, dræber den med et velrettet Riffelskud.

De første Polareskimoer kommer ombord (Ægtepar i 30 Aars Alderen). Klædedragten er afpasset efter Landet: Bukser af Isbjørn og Pels af Blaaræv.

Thule, Verdens nordligste Handelsstation, anlagt af **Knud Rasmussen** og **Peter Freuchen** paa »no mans land«. Stationen er først 1921 kommet under dansk Overhøjhed.

Thuleekspeditionens Start mod Indlandsisen. Slæderne er forspændt, og Hundene, der har vegeteret hele Sommeren, brænder af Fyrighed. Kvinder og Børn følger de Bortdragende et Stykke paa Vej klædt i deres maleriske Dragter.

3 Mil gaar Vejen gennem en stor Stenørken uden Sne, men med en Mængde farlige Passager.

20 km nordøst for Thule slaas den sidste Lejr, før Indlandsisen betrædes.

Nu gaar det for Alvor fremad, ind i den hvide Ørkens dystre Øde, mens Hundehyl og Mændenes Ordre flænger den kolde disede Luft.

Observationer paa Indlandsisen og en Afskeds-»Kaffemik« med frisklavet Kaffe og to Aar gamle »Skonrokke« til.

Forskeren og Vikingen Knud Rasmussen instruerer, før Ekspeditionen tager Afsked med Ledsagerne for at drage ind til Stradbaserne, der venter derinde i det hvide Øde.

